

И сърце - тъй весело, тъй безгрижно до вчера. Сълзи бликват от очите ѝ. Укори загризват душата ѝ. Безумница... Как бе дръзнала тя да отдаде всичките си мисли на гордия, светъл княз... Как бе посмяла да остави сърцето си на опиянението на толкова невъзможни надежди... Безумница... Но тя знае. Никога вече радостна, волна песен няма да бликне от румуните ѝ устни, никога безгрижен смях няма да възликува по снежните ѝ ланци^{зи}... И смутената ѝ душа в бездаждна гордост скърби, че се е родила в такъв малък, ^{скромен} прост, ~~убог~~ дом. ~~Без~~ Без скъпо вено, без тежки имоти...

На следният ден архиепископът и целият клир отново отслужи молебен. Отново царското семейство мина сред нестихващите радостни възклицания на тъпата - този път в кочи, заградени от конници. ^и Отново всички черкви забика в ликуващи призиви. ~~и~~ Последните топли слънчеви лъчи щедро обливаха ~~свои златни икони~~ ^а прездничния ден...

Но Ана не пожела да отиде на празненството. С отпуснати ръце и неподвижен взор, тя седеше посърнала и безмълвна на мендърчето в стаичката си, и не искаше нито да излезе, нито да потърси другарките си. Напразно майка ѝ я одумваше, обикаляше безпокойно край нея и я разпитваше. Девойката мълчеше. Не ѝ се излизаше никъде. Каква полза? Гдето и да отиде, тя знаеше, че няма да може да види княза, да чуе отново чудния му глас, да изпита чара на тъмния му взор...

- Ами защо заляга толкова да си шиеш новата руба? - продължаваше да я пита майка ѝ. - Толкова я искаше, толкова ѝ се радваше... От кога чакаше този ден, за да я облечеш... Защо? Чудно момиче! Какво му стана изведнъж? Пресвета владичице и ти, Свети Димитре, свети Кузман и Дамяне, някоя пламенница го е разкършила... Утре ще извикам баячката Каля. А сега дай един червен конец, отивам да накъсам босилек... Да те поръся...